

ἔχουμε. Ἐμεῖς ὅμως οἱ δύο καθημέρα δὲ σ' ἔχουμε. Κ' εἶναι ἀνάγκη, θαρρῶ, νὰ σὲ δοῦμε καὶ νὰ τὰ ποῦμε, ἔχι· καὶ τόσο γιὰ χάρη τῆς ἀγαπημένης σου τῆς γραμματικῆς, ὅσο γιὰ χάρη τῆς ἀγαπημένης μας τῆς πατρίδας.

Καὶ πρῶτο, σὲ θερμοπαρακαλοῦμε νὰ πῆς τῶν παλικαριῶν σου νὰ μὴν τρέχουν κ' ἔρχονται δὲ σὰν τρελλοὶ στὴν ἀττικὴ σου παράδοση πρὶ νὰ κάμουνε κ' ἓνα καλὸ ἀρχαῖο ἀττικὸ λουτρό. Μήτε νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους δίχως μανθῶνα μόνο νὰ τὰ μισσοκαπάζουν τὰ φράγκικὰ τους. Ἄς μὴν πολυτροῦνε καὶ κουλούρια καὶ τριγῶνα, μόνο καὶ κυάμους καὶ σῦκα. Ἐπειτα δταν ἔρχονται καὶ χύνονται σὰ μελίτσια καὶ μαζεύουν ἀπὸ τάνθηρό σου τὸ στόμα τὸ μέλι τῆς «Ἀττικῆς φωνῆς», ἄς ξεκινοῦν ἴσια κατὰ τὴν «Ἀγορὰ» καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν «Ἀκαδημία». Καὶ σὰ ρωτοῦν καὶ μαθαίνουν ἂν «λέγεται τι καινόν» καὶ ἀκούσουν καὶ τίς μαριολιές κανενὸς Σοφιστῆ, ἄς βγαίνουνε στὸ μείντανι, ἄς ξεγυμνῶνουνται, ἄς λαδώνουνται καὶ ἄς δοκιμάζουν τὴ δύναμή τους. Καὶ σὰ γυρίζουν πάλι: στὰ σπίτια τους καὶ κρεμάζουν τὰ κπέλλα τους στὸ καρφί, ἄς στεφανώνουνται σὰ γαμπροὶ, καὶ ἄς πλαγιάζουνε στὰ συμπόσια τους, μ' αὐλητρίδες καὶ μὲ χορευτρες ἀντίκρου τους. Πῆς τους νὰ μὴ λησμονοῦνε νὰ στέλνουνε καὶ κανένα πινακί φαεὶ τῆς «Θεοῦ».

Κ' ὅσοι ἂν π' ἔλ' αὐτὰ, μπορεῖς, θαρρῶ, νὰ τοὺς προσθέσης πῶς καὶ αὐτὰ νὰ κάμουν, καὶ χίλια τέτοια, πάλι δὲ θ' ἀρμενίζουμε πλάγι πλάγι μὲ τὴν Ἀττικὴ τῆ «φωνῆς», πῶς μὲ τέτοια καύκαλα μήτε μπρὸς μήτε πίσω δὲν πάμε. Πῶς ἐκείνοι ποῦ πολεμοῦσανε γιὰ τὰ μᾶς, καὶ γλύτωναν τὸν τόπο ἀπὸ τῆ μιά τῆ σκλαδιᾶ, δὲν τῆ λογάριζαν οἱ δύστιχοι αὐτῆ τὴν ἄλλη τῆ σκλαδιᾶ τοῦ δασκαλισμοῦ. Πῆς τους πῶς ὁ δρόμος ποῦ ἀνέβηκε μὲ τὸ σπαθὶ τους ἔβλεπε κατὰ τὰ μπρὸς, καὶ ἔχι καταπίσω. Στὴν ἀλχηθινὴ τὴν πρόοδο, ἔχι: στὴν ψεύτικη τῆ μίμησι. Πῆς τους πῶς γιὰ νὰ σιάξῃ αὐτὸς ὁ δρόμος ποῦ εἶναι: τώρα πέτρες καὶ ἀγκάθια σπαρμένους, χρειάζεται δουλειὰ καὶ ζωὴ, ἔχι: ψευτοπερηφάνειας καὶ ἀνώμαλα ρήματα. Πῆς τα ὅλα, καθηγητῆ μου, μὲ τὸ καλὸ, καθὼς σοῦ τὰ λέω. Πῆς τους πῶς οἱ παλικαράδες ποῦ τραγοῦδοῦσαν ὡς προχτές πῶς γέρασαν κλέφτες σαράντα χρόνων, αὐτοὶ μέσα στὸ δικαστήριον τῆς Ἰστορίας μὴ πιθαμῆ χαμηλότερα δὲ θὰ σταθοῦν ἀπὸ τοὺς ἥρώους τοῦ Ὀμήρου. Πῶς καὶ ὁ Ὀμηρος ἔτσι: κλέφτικα τὰ τραγοῦδοῦσε: πῶς καὶ τῆ ρωμαϊκῆ τῆ γλώσσα θὰ βρεθοῦνε μὴ μέρη Δασκάλοι νὰ τῆ σπουδάζουνε, γιὰτὶ θὰ μιλοῦμε τότες ἄλλη λογῆς «Ἑλληνικῆ» γλώσσα: ναί, Ἑλληνικῆ πάντα, μὰ ἄλλη λογῆς. Ἐξὸν ἂν πλακώσουνε καὶ μᾶς φάν οἱ γειτόνοι μας. Πῆς τους πῶς τὴν ἀλλοθινὸν τὸ γλωσσικὸν τὸ ζήτημα εἶναι: ἔχι ρωμαϊκὰ ἢ ἀττικά, μόνο ρωμαϊκὰ ἢ βουλγάρικα, τούρκικα, ἢ ἀρβανίτικα: καὶ πῶς μὴ καὶ μοναχῆ γιατριά ἔχει αὐτὸ τὸ γλωσσικὸν τὸ ζήτημα: Τῆ γιατριά τῆς ἀρετῆς, τῆς παλικαριᾶς, τῆς λησμονησιᾶς τοῦ «Ἐγώ».

Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ τραδήξῃ μέσα τώρα. Μὰ θὰ τοὺς τὰ πῆ ἀραγες;

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

«Νῦν δὲ προκειμένης ἀντιδράσεως καθ' ὀλοκλήρω κομμάτων, ἄτινα μίᾳ Ἐπαναστάσει ἀφῆκε κυρίαρχα καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας ἐκλογῶν μέσῳ ἀπεστασμένου εἰς ἐθνικὰ ζητήματα δημοσίου φρονήματος, ἐνισχύσῃ [ἀπὸ ποῦ κρέμεται;] εἰς νίκην, θ' ἀπητοῦντο ἀληθεῖς μαχηταὶ μὴ φειδόμενοι κόπων, θυσιῶν εἰς ἀγῶνα ταύτατος πολιτικῶν πεποθήσεων.»—Ἐφημ. «Ἀθῆναι», 8 Ἰουλίου, σελ. 1, στήλ. 1.

«Ἐχόντες συναίσθησιν ὅτι διὰ τῆς ἀναμασῆσεως(;) ΤΗΝ ἀνωτέρω γλαῦκα εἰς Ἀθήνας κομίζομεν, τολμῶμεν κτλ.»—Ἰδία ἔφημ. σελ. 1, στήλ. 4.

«Δὲν ὑπάρχει Κράτος μεριμνοῦν.»—Ἰδία ἔφημ., σελ. 2, στήλ. 6.

«Ἄλλως τε αἰτία τῆς δυστυχίας μας εἶνε αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος μὲ τὴν ἀγαρκατήριον ἀστυνομίαν του, μίᾳ ὑποχρέωσις ὄθεν εἶ' ὅσα ἄνω γράφω.»—Ἰδία ἔφημ. σελ. 4, στήλ. 2.

«Καὶ δταν ἤλθεν ἡμέρα καθ' ἣν ἡ μεγάλη πλειονότης τοῦ τύπου ἤρνηθη νὰ ἐκδώσῃ φύλλον, ὅπως ἀντιστῆ εἰς τὴν διὰ τῆς λογγῆς ἐπιβληθεῖσαν λογοκρισίαν, ἀμυνόμενος ὑπερφάνως τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν, εἰς ἃς ἀνήκει τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθεροτυπίας, δὲν τοὺς εἶδομεν μήτε συγκληθέντας, μήτε ἐξεγερθέντας.»—Ἐφημ. «Ἐμπρὸς» τῆς Ἀθήνας, 8 Ἰουλίου, σελ. 1, στήλ. 2.

«Διὰ λόγους ὅτινες δὲν καθωρίσθησαν ἀέν, ἀλλ' ὑπῆρξαν τοιαῦτα ὅστε νὰ ἐπιφέρωσι διάσπασιν...». Καὶ παρακάτω: «Θέλουσιν ὑποδείξει ὡς ὑποψήφους συγκεντρῶντες περὶ αὐτοὺς ὅλην τὴν ἀριθμητικὴν ἰσχύν τῶν ἑν ἀντιπροσωπεύοντι σωματείων.» Καὶ παρακάτω: «Ἀφορᾶ ΤΗΝ ὑποδείξιν τῶν ΚΑΤΑ τὰς προσεγγίσεις ἐκλογὰς ἐκλεχθέντων ὡς ὑποψηφίων.» Καὶ παρακάτω: «Ἡ προσωπικὴ ἡμῶν ἀξιοπρέπεια καὶ ΕΚΒΙΝΗ ΤΩΝ συντεχνιῶν (celle des... Ὀλλεντόρε μου) τὰς ὁποίας ἔσχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύωμεν.»—Ἐφημ. «Ἀθῆναι», 9 Ἰουλίου, σελ. 3, στήλ. 3.

ΦΙΛΟΣ. Ὁ Σοφολογιώτατος ἔρχεται κατὰ μᾶς.

ΠΟΙΗΤΗΣ. Ἐγὼ δὲ θέλω λόγια μ' αὐτόν.

Κύττα πῶς τρέχει! Τὸ πηγούνι του σκάνει τὴν ἄκρη, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐνωθῆ μὲ τὴ μύτη. Ὡ νὰ ἐγένοντο: ἢ εἴωση τόσο σφιχτῆ, ποῦ νὰ μὴν μπορῆ πλέον νὰνοῖξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ γένος.

ΣΟΛΩΜΟΣ

Πρὸς τοὺς κ. κ. ὑδρολίπτας τῆς πόλεως Ἀθηνῶν

Παρακαλοῦνται οἱ τυχόν καθυστεροῦντες τὸ ἀντίτιμον τοῦ ὕδατος τοῦ λήξαντος ἔτους 1909 ὅπως προσέλθωσιν ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν εἰς τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον καὶ καταβάλωσιν αὐτό. Ἐπίσης δὲ καθίσταται γνωστὸν ὅτι ἤρχισεν ἡ πληρωμὴ τοῦ ἀντίτιμου διὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1910, παρακαλοῦνται δὲ οἱ κ. κ. ὑδρολίπται ὅπως προσέλθωσι καὶ καταβάλωσιν αὐτό.

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἰουλίου 1910.

(Ἐκ τοῦ ὑδραυλικοῦ τμήματος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων)